

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

GRUP HERMES

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell Editorial: Xavier Albertí (president), Joan Villarroya (vicepresident), Joan Ballester, Josep Delemus, Lluís Foix, Rosa Font, Dolors Lloveras, Jordi Maluquer, Jaume Oliveras, Vicent Sanchis, Teresa Seseras i Pep Colllelldemont (defensor del lector).

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Anna Maria Ribas (Gerència Comercial), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció), Concepció Casals (Distribució) i Ricard Forcat.

Keep calm

Pere Bosch i Cuenca

Una llengua miraculosa

En les seves *Memories històriques*, escrites a finals del segle XVIII, l'escriptor Antoni de Capmany sentenciava que el

català era "un idioma muerto hoy para la república de las letras". No es tractava d'una profecia frívola, expressada sense fonament. En aquells moments, ja s'havien començat a impulsar algunes mesures en el procés inexorable d'imposició del castellà (des de les instruccions secretes que van acompanyar els decrets de Nova Planta, el 1716, fins a la reial cèdula d'Aranjuez, del 1768) i es feia difícil imaginar que una llengua sense estat seria capaç de resistir els embats d'uns dirigents que tenien molt clar, des de bon començament, "la importancia de hacer uniforme la lengua".

De fet, la situació no faria sinó empitjorar amb el pas dels anys. La història posterior és prou coneguda, malgrat que alguns es mostrin obsedits a no reconèixer-la: allò que va esdevenir característic fou la repressió i el margi-

Malgrat les dificultats de formar part d'una comunitat minoritària inserida en un estat que li ha anat a la contra, la llengua catalana ha resistit

ament del català, amb períodes de més permissivitat i altres en els quals s'imposava una repressió malaltissa, d'autèntic genocidi cultural.

Malgrat tot, dos-cents cinquanta anys després de l'afirmació d'Antoni de Capmany, la societat catalana ha aconseguit capgirar una situació que semblava irreversible. Malgrat les dificultats que representa una comunitat lingüística minoritària inserida en un estat que no ha entès mai la plurinacionalitat, avui el català segueix donant mostres de dinamisme: és la dissetena llengua en importància de la Viquipèdia, amb més de 450.000 articles; hi ha més de 100.000 dominis .cat, i ocupa la dinovena posició d'ús en la xarxa de Twitter; per posar només algunes dades significatives. Alguns opinaran que veiem el got mig ple, però davant cada xifra pessimista sempre podem afirmar que, fa dos-cents cinquanta anys, l'escriptor Antoni de Capmany es va equivocar. Avui, el català no és un idioma mort, sinó un instrument ple de vitalitat. Una llengua miraculosa.

La vinyeta

Fer

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

Invents

Quan era petit em van explicar la història d'un senyor que a còpia d'observar com la seva mare posava l'olla al foc es va inventar la màquina de vapor que llavors i ara és tan imprescindible per bellugar-ho gairebé tot. Els trens actuals no són arrossegats directament per la locomotora que aquell senyor que era escocès i es deia Watt va afavorir, però molta de l'electricitat que els alimenta no seria possible sense l'ebullició de l'aigua. La senyora Curie, amb els seus dos premis Nobel, no va fer res més que ajudar la mare de Watt a coure els macarons amb més ignició. També vaig veure una pel·lícula que explicava com Edison es va inventar la bombeta. Abans no va trobar el filament definitiu ho va provar tot, també el pèl de la barba d'un ajudant seu. A mi aquestes vides exemplars em deixaven una mica trist perquè, tot i que vaig passar moltes hores a la cuina de casa i que el meu pare duia un bigotàs com un manyoc de filferros, no se'm va acudir mai res que fes profit a la humanitat. Ara mateix tinc unes mongetes al foc i m'haig d'aixecar de tant en tant per vigilar-les. Ca-

“Aquí on em veuen, em vaig inventar els vols de baix cost

da cop que m'hi poso al davant, i això m'ha passat sempre, penso en el senyor Watt i l'admiro més i més.

Però algunes coses he inventat. Aquí on em veuen, i els meus amics diran que no menteixo, sóc el creador dels vols aeronaútics de baix cost, idea que implicava, entre altres coses, la reducció de personal i la supressió de tots els luxes que semblaven inherents al transport dels passatgers per l'aire. Vaig complir tots els requisits d'un inventor: els meus amics i la mateixa família se'n van riure, i al final un altre se'm va avançar i se'n va endur el mèrit. Fa temps que en tinc un de nou al

cap: unir les poblacions marítimes de Catalunya amb vaixell perquè la gent pugui anar la feina sense haver d'agafar el cotxe i estalviar embussos i retards als autocars que fan aquests trajectes. Se me'n riuen: senyal que vaig bé i que algú em passarà al davant.

Ara: la meua admiració més rendida la reservo per a la persona que va pensar que situar una bóta de vi en posició vertical podia servir de taula per fer el vermut i altres àpats més consistents. Jo hauria estat el primer a desaconsellar-li de fer-lo efectiu. Li hauria dit que una bóta és l'antítesi d'una taula perquè els comensals que hi volguessin seure al voltant no sabrien on posar les cames. L'èxit ha estat total, i els bars són plens de gent feliç picant olives mentre dubta de si obrir o tancar les extremitats i s'acomoda de perfil perquè no troba on descansar els peus ni els genolls.

També els haig de dir, per acabar, que cada cop que viatjo en avió, mal atès i igualment sense saber on posar les cames, faig com aquells que es penedixen d'haver inventat una arma mortífera i renego de la meua criatura.